

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **H. M. N.**, narozeného dne X.,
státní příslušnost: X.,
hlášeným pobytem X.,
zastoupeného JUDr. Hugem Körblem, advokátem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-158290-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studia* jazykové a odborné přípravě v kurzu „Čeština pro cizince“ pořádané jednou z fakult Technické univerzity v Ostravě s dobou platnosti od 2. 1. 2023 do 31. 7. 2023, resp. do 14. 8. 2024, poté, co mu bylo již vydané povolení jednou prodlouženo. Dne 8. 4. 2024

žalobce požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*, neboť chtěl studovat kurz českého jazyka a základních českých reálií u jiné instituce - DBS Czech, s. r. o., žádost však správní orgán I. stupně zamítl z důvodu, že žalobce před podáním žádosti neplnil účel, pro který mu bylo vydáno dosavadní povolení k pobytu (první výrok), a dále z důvodu, že vzniklo podezření, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než uvedl v žádosti (druhý výrok). K odvolání žalobce žalovaná korigovala rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že druhý výrok rozhodnutí zrušila, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce ve stručné žalobě namítl, že žalovaná nesprávně zjistila faktický stav a zjištěný stav nesprávně právně posoudila. Nesouhlasil se závěrem žalované, resp. správního orgánu I. stupně, že by neplnil účel svého dosavadního pobytu bez omluvitelného důvodu. Žalobce byl nemocný, a proto se nemohl ve sporném období účastnit výuky. Pokud by však výuku nezvládal, zjevně by nebyl schopen ve výuce pokračovat v dalším kurzu v prosinci 2023. Žalobce též namítl postup žalované, která odmítla akceptovat předložené potvrzení od lékařky. Toto potvrzení žalobce předložil k vyvrácení úvah správního orgánu I. stupně; pokud jde o fázi řízení, ve které ho žalobce předložil, žalobce uvedl, že ho nemohl předložit dříve proto, že nemohl tušit, kam se budou ubírat úvahy správních orgánů ve vztahu k otázce plnění účelu pobytu. Žalobce totiž žil v přesvědčení, že účel pobytu řádně plnil. Dále žalobce namítl, že v rámci zjišťování skutkového stavu věci správní orgány neprovedly v řízení výslech žalobce.
3. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované.
4. Součástí žaloby byl rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud nevyhověl usnesením ze dne 24. 1. 2025, čj. 1 A 6/2025-21, v právní moci dne 27. 1. 2025.
5. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasila. Setrvala na tom, že její rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a věcně správné. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na úplný správní spis. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Podstatný obsah správního spisu

6. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce podal na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 8. 4. 2024 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*. Důvodem pro podání žádosti bylo, že žalobce již nezamýšlel studovat v kurzu „Čeština pro cizince“, která ho měla odborně připravit ke studiu akreditovaného studijního programu „Stavební inženýrství“ na Fakultě stavební Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě („VŠB-TUO“), ale v jiném jazykovém kurzu u soukromé společnosti DBS CZECH, s. r. o. Přílohou této žádosti bylo mimo jiné též potvrzení o „*přijetí na jazykové a další kurzy*“ pořádané společností DBS CZECH, s. r. o. „*s dobou kurzů od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025*“. Správní orgán I. stupně proto v souladu s výše citovaným § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejdříve prověřoval, zda žalobce plní účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu dotazem o průběhu studia žalobce na studijním oddělení VŠB-TUO žádostí ze dne 23. 5. 2024. Z odpovědi studijního oddělení VŠB-TUO ze dne 2. 6. 2024 vyplynulo, že žalobce byl celkem zapsán do dvou kurzů. První se konal v období od 1. 3. 2023 do 31. 10. 2023, druhý kurz se konal v období od 11. 12. 2023 do 31. 8. 2024 (mírně pokročil). V průběhu prvního kurzu žalobce

požádal o prodloužení vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia původně s platností od 2. 1. 2023 do 31. 7. 2023, které mu bylo prodlouženo s dobou platnosti od 1. 8. 2023 do 14. 8. 2024. První kurz žalobce zpočátku pravidelně navštěvoval a průběžně plnil testy, od poloviny srpna 2023 se však žalobce již výuky neúčastnil, nedostavil se ani k závěrečným zkouškám. Výuku druhého kurzu také zprvu navštěvoval pravidelně, studijní oddělení však dodalo, že žalobce požádal o předčasné ukončení kurzu, neboť jej chtěl dokončit u jiné instituce. K výuce se naposledy dostavil dne 30. 5. 2024 a k tomuto dni mu bylo studium v uvedeném kurzu ukončeno. Po ověření dalších skutečností vyzval správní orgán I. stupně výzvou ze dne 7. 6. 2024 žalobce k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, kterou žalobce využil a dne 29. 7. 2024 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž pouze stručně uvedl, že nebyla zjištěna žádná překážka, jeho žádost je správná, řádná, bezvadná a oprávněna a je tedy na místě, aby jí bylo vyhověno.

7. Dne 29. 8. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci nevydal povolení k dlouhodobému pobytu, a to z důvodu, že žalobce nesplnil podmínky § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně neplnil účel dosavadního povolení k pobytu (první výrok) a též z důvodu, že byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti (druhý výrok). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž nesouhlasil kromě jiného se závěrem správního orgánu, že se bezdůvodně neúčastnil výuky; dle tvrzení žalobce byl tehdy nemocný a k tomuto tvrzení doložil potvrzení od lékařky, a dále navrhl, aby správní orgán na studijním oddělení VŠB-TUO ověřil, že jeho neúčast byla v té době omluvena.
8. Před předáním správního spisu k rozhodnutí o odvolání žalované správní orgán I. stupně e-mailovým dotazem u studijního oddělení VŠB-TUO ověřil, zda eviduje omluvu žalobce z výuky. Studijní oddělení v odpovědi ze dne 16. 10. 2024 uvedlo, že žalobce se omluvil z výuky prostřednictvím e-mailu na období od 19. 2. 2024 do 11. 3. 2024 z důvodu nemoci, poté opět začal docházet do výuky. Potvrzení od lékaře nepředložil, protože takové potvrzení studijní oddělení od svých studentů nevyžaduje. Ohledně období od poloviny srpna 2023 do 11. 12. 2023 pak takovou omluvenkou studijní oddělení nedisponovalo a dodalo, *„bohžel už je to delší doba a informaci o tom, že by se omluvil neevidujeme v docházce“* a dále, že *„vzhledem k tomu, že v jiných časech výuku navštěvoval velmi poctivě a plnil své domácí úkoly, tak je pravděpodobné, že se z výuky omluvil, ale nikde jsme si to nepoznamenali.“* Poté byl spis předložen žalované k rozhodnutí o odvolání.
9. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání částečně zamítla a částečně zrušila druhý výrok prvostupňového rozhodnutí bez náhrady, neboť dospěla k závěru, že pro tuto zrušenou část výroku neměl správní orgán I. stupně dostatek důkazů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně i s aplikací § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle žalované ze zjištění jednoznačně vyplynulo, že od poloviny srpna 2023 do 11. 12. 2023 žalobce neplnil účel svého pobytu na území ČR, přičemž neuvedl žádné důvody, které by mu to znemožňovaly. Žalovaná s odkazem na judikaturu správních soudů dále připomněla, že žalobce tížilo břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, neboť se jednalo o řízení zahajované na jeho žádost, které ovšem dle názoru žalované žalobce neunesl, přestože byl seznámen s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí. Dále žalovaná upozornila, že společně s odvoláním předložené potvrzení od lékařky nemohla akceptovat, neboť nešlo o tzv. novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, a tedy že žalobce mohl a měl toto potvrzení předložit již v době rozhodování správního orgánu I. stupně, neboť tímto potvrzením v té době již disponoval.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce se k výzvě soudu, doručené mu dne 15. 1. 2025, ve stanovené lhůtě nevyjádřil (§ 75 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“).
11. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
13. Podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [c]izinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2. (podtržení v citaci doplnil soud).
14. Podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců [p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 nebo § 42d se neprodlužuje; to neplatí v případě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42d vydaného za účelem účasti na jazykové a odborné přípravě podle § 64 písm. b), jehož platnost lze z důvodu pokračování v takové přípravě jednou prodloužit, [...] (podtržení v citaci doplnil soud).
15. Podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců se studiem rozumí účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy.
16. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
17. Podle § 51 odst. 1 správního řádu [k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
18. Podle § 82 odst. 4 správního řádu [k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

19. V daném případě mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v obou jazykových kurzech v určité jejich části absentoval a neabsolvoval závěrečné zkoušky. Sporné mezi nimi je, zda se žalobce z výuky řádně omluvil, a tedy zda prokázal, že se jednalo o neplnění účelu pobytového oprávnění po přechodnou dobu a ze závažných důvodů.
20. Žalovaná k tomu na straně 5 a 6 svého rozhodnutí uvedla, že závěry správního orgánu I. stupně a aplikace § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou na místě. S příslušnými odkazy na judikaturu správních soudů včetně judikatury NSS uvedla, že zákon o pobytu cizinců zdůrazňuje především účel pobytu cizince a jeho striktné faktické plnění (rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, čj. 57 A 66/2020-35, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2022, čj. 52 A 31/2022-48, a rozsudky NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35, ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 345/2017-37, a ze dne 14. 3. 2019, čj. 7 Azs 471/2018-39, a v nich citovanou judikaturu). Správní orgán I. stupně přitom dle ní v souladu s § 3 správního řádu shromáždil dostatek podkladů k tomu, aby mohl konstatovat, že žalobce účel svého dosavadního, již jednou prodlouženého pobytu po dobu 3 měsíců neplnil. Důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu je přitom dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jakékoliv neplnění účelu v době platnosti dosavadního povolení, resp. po celou dobu platnosti pobytového oprávnění, ledaže cizinec prokázal, že ve skutečnosti šlo o neplnění účelu po přechodnou dobu a ze závažných důvodů.
21. Nad rámec nezbytných úvah žalovaná dále upozornila, že povolení k pobytu za účelem studia v přípravném jazykovém kurzu českého jazyka ke studiu akreditovaného oboru veřejné vysoké školy v ČR lze dle § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců prodloužit pouze jednou, čímž žalobce své možnosti v tomto směru již vyčerpal. Nyní žádá o povolení k pobytu za účelem účasti v jazykovém kurzu českého jazyka a českých reálií, který není studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, ale nápadně se mu podobá, tj. v pořadí o již třetí kurz českého jazyka. Smyslem zákonné úpravy § 44a odst. 2 citovaného zákona a cílem zákonodárce však nebylo umožnit takovou jazykovou přípravu jako časově neomezenou.
22. Soud se s podstatou těchto závěrů žalované ztotožnil a odkazuje na ně. Při posuzování věci žalobce je nutno vycházet ze samotného smyslu rozlišování důvodů pro udělování či prodloužování povolení k pobytu v ČR, kdy pobyt cizince musí být odůvodněn např. zaměstnáním, podnikáním či studiem. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, na kterou jí byl vstup a pobyt povolen. Povinností cizince při pobytu na území ČR je fakticky plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, během celé doby pobytu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, či ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81). V případě podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu či žádosti o jeho prodloužení je pak povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35, či rozsudek ze dne 14. 3. 2019, čj. 7 Azs 471/2018-39, a tam citovanou judikaturu).
23. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je samostatným povolením k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, kdy § 64 tohoto zákona přesně vymezuje, co pod pojmem studia rozumí, mimo jiné též účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, kde byl žalobce přihlášen. Žalobce byl povinen tento účel fakticky plnit po celou dobu platnosti povolení k pobytu. Plněním takto vymezeného účelu pobytu však neznamená pouhé formální zapsání do

výuky, ale aktivní účast na výuce s dostatečně uspokojivými výsledky, které vedou k jeho úspěšnému završení (zde složení závěrečné jazykové zkoušky na příslušném stupni obtížnosti). Jak však vyplynulo z obsahu správního spisu, k němuž měl žalobce možnost se v průběhu řízení o žádosti vyjádřit, to se v jeho případě nikdy nestalo.

24. Neplnění účelu pobytu může být odůvodněno závažnými důvody trvajících po přechodnou dobu. *„Je třeba počítat i s individuálními situacemi, kdy cizinec objektivně po přechodnou dobu účel pobytu plnit nemůže, resp. jsou k tomu na jeho straně závažné důvody. V takovém případě, pokud takové důvody prokáže, nebude neplnění účelu pobytu důvodem pro zrušení nebo neprodloužení oprávnění k pobytu. Stejně jako v případě § 37 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců nelze ani zde za neplnění účelu považovat například situace, kdy cizinec tráví svou třeba i měsíc trvající dovolenou v cizině.“* (viz rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2023, čj. 5 Azs 277/2022-37, bod [18]). Takovými důvody zcela jistě budou vleklé zdravotní obtíže či nutnost hospitalizace cizince po nějakou dobu, které neumožňují plnit zadané úkoly, studovat nebo skládat zkoušky. Žalobce v odvolacím řízení uvedl, že v průběhu prvního kurzu takové zdravotní problémy měl, čímž vysvětloval svou 2,5 měsíce dlouhou absenci v kurzu, kterou mu správní orgány přičetly k tíži (pozn. soudu: soud zde musí mírně korigovat závěry žalované ohledně vymezení období neplnění účelu pobytu. Z komunikace se studijním oddělením ze dne 16. 10. 2024 vyplynulo, že od 31. 10. 2023 do 11. 12. 2023 žádná výuka pro žalobce neprobíhala, proto se z této doby omlouvat nemusel. Žalobce tak prokazatelně neplnil účel předchozího pobytu 2,5 měsíce, tj. od poloviny srpna 2023, do 31. 10. 2023, kdy příslušný jazykový kurz skončil, nikoliv do 11. 12. 2023). Tato nepřesnost však neměla žádný vliv na závěry žalované ani na zákonnost napadeného rozhodnutí).
25. To představuje více jak čtvrtinu doby z osm měsíců trvajícího kurzu. Je proto s podivem, že si na tuto skutečnost žalobce vzpomněl a potvrzení od lékařky ze dne 28. 8. 2023 předložil teprve v odvolacím řízení. Žalovaná však k tomuto potvrzení nepřihlédla z důvodu koncentrace správního řízení zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu. Soud se s takovým postupem žalované zcela ztotožňuje. Je nepochybné, že žalobce v době podání žádosti o změnu účelu povolení k pobytu (8. 4. 2024) uvedeným potvrzením od lékařky již dlouho disponoval, přesto jej správnímu orgánu nepředložil dříve. Soud přitom nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že uvedené nedoložil dříve proto, že nemohl tušit, kam se budou ubírat úvahy správních orgánů ve vztahu k otázce plnění účelu pobytu. Pokud je totiž jednou z podmínek pro vydání nového povolení k pobytu též ověřování plnění účelu dosavadního pobytu cizince, musel si být žalobce vědom toho, že správní orgány tyto skutečnosti budou zjišťovat, což ostatně mělo být žalobci známo i z řízení, kdy žádal o prodloužení platnosti povolení k pobytu za účelem studia. *„Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání“* (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009 - 60 nebo ze dne 22. 11. 2018, čj. 7 Azs 371/2018 - 29). Řízení o žádosti tak není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku žadatelovy nečinnosti rozhodnou v jeho neprospěch, neboť musejí vycházet z podkladů, které mají k dispozici (srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 13. 9. 2019, čj. 1 Azs 278/2019-25, či ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36).

26. Soud nevešel ani na tvrzení žalobce, že žil v přesvědčení, že účel pobytu řádně plnil. Soudu není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce v takovém přesvědčení žil, pokud ani jeden z přípravných kurzů češtiny řádně neabsolvoval a neukončil oficiální zkouškou. Cílem studia, pro který byl žalobci povolen a následně i prodloužen pobyt v ČR, bylo naučit se česky na takové úrovni, aby mohl bez jazykové bariéry následně plnohodnotně studovat na vybrané české vysoké škole vybraný obor studia. Absolvováním a úspěšným zvládnutím závěrečné jazykové zkoušky by tohoto cíle žalobce dosáhl, jak bylo zjištěno a prokázáno, žalobce však k takovému cíli nesměřoval. Oba kurzy sice zpočátku navštěvoval a plnil zadání úkoly, v prvním z nich však vykázal dlouhodobou absenci, jejíž závažnost se mu nepodařilo prokázat, a neabsolvoval ani příslušnou závěrečnou zkoušku, a druhý z nich opět nezavršil závěrečnou zkoušku, neboť kurz ukončil předčasně z vlastní vůle.
27. Soud k uvedenému doplňuje, že z odpovědi studijního oddělení ze dne 2. 6. 2024, tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí, k průběhu studia žalobce nevznikly žádné pochybnosti o tom, že absence v období od poloviny srpna do konce kurzu 31. 10. 2023, jakož i neúčast na závěrečné zkoušce kurzu byly neomluvené, neboť z doslovné formulace odpovědi lze jednoznačně dovodit, že dle referenta studijního oddělení se žalobce bezdůvodně přestal výuky účastnit. Pokud by studijní referent měl informaci o tom, že se žalobce z výuky omlouval kvůli zdravotním problémům trvajícím 2,5 měsíců, resp. pokud by měl pochybnosti ohledně pochybení při evidování omluv studentů, svou odpověď by evidentně formuloval jinak. Teprve v další odpovědi studijního oddělení ze dne 16. 10. 2024, začíná studijní referent na přímý dotaz správního orgánu I. stupně spekulovat o možnosti, že se žalobce z výuky ve sporném termínu možná omluvil bez toho, aby si to studijní oddělení dostatečně zaznamenalo. To však nelze akceptovat jako prokázání tvrzení žalobce, naopak, tvrzení žalobce o zaslání omluvy ze zdravotních důvodů na období absence v prvním kurzu prokázáno nebylo, a ani žalobce nenabídl správnímu orgánu jiný důkaz, např. e-mailovou komunikaci se studijním oddělením, či lékařské zprávy potvrzující jeho objektivní neschopnost účastnit se studia apod. Soud proto konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.
28. Nad rámec nezbytně nutného soud uvádí, že nelze ani přehlédnout, že předložené potvrzení od lékařky působí poněkud nevěrohodně a ve skutečnosti nelze mluvit o relevantním potvrzení lékařky. Ze samotné listiny označené jako *Výměnný list/Poukaz k odbornému vyšetření, ošetření, ústavnímu léčení* ze dne 28. 8. 2023, totiž z kolonky „subjektivní obtíže“ vyplývá pouze stručná informace, že žalobce byl v uvedený den ošetřen a má zůstat v izolaci do 31. 10. 2023. Není z ní však již zřejmé, o jaké ošetření či diagnózu v případě žalobce šlo a z jakých důvodů bylo nutno jej poslat do izolace na více než 2 měsíce. Navíc, pokud by byl žalobce nemocen v takovém rozsahu, že by jeho zdravotní stav vyžadoval izolaci na tak dlouhou dobu, je očekávatelné, že jeho léčba bude spočívat v další medikaci, terapii nebo zkoumání na odborných zdravotnických pracovištích s příslušnými lékařskými zprávami o vývoji nemoci a postupu při jejím léčení, bude též vyžadovat kontrolu zdravotního stavu v nějakém termínu, apod. Nic z toho však žalobce nedoložil, aby prokázal, že opravdu nebyl schopen plnit účel svého dlouhodobého pobytu v ČR. Z pohledu soudu je též nepochopitelné, proč by žalobce dojížděl do ordinace běžné praktické lékařky vzdálené téměř dvě hodiny cesty autem od Ostravy (dle portálu mapy.cz), kde měl žalobce studovat, pokud by byl ve stavu, který by vyžadoval jeho dlouhodobou izolaci, navíc bez poučení o opatřeních, medikaci či další léčbě jeho aktuálního zdravotního stavu. To vše rovněž přispívá k nevěrohodnosti „lékařského potvrzení“. Jak již bylo řečeno, uvedené úvahy však vzhledem k dopadům § 82 odst. 4 správního řádu není již potřeba zohlednit.

29. Soud nevěšel ani na námitku žalobce, že správní orgány měly provést jeho výslech. Žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí jednoznačně uvedla, že tvrzené důvody k ukončení účasti v kurzu i tvrzení o zaslané omluvě mohl (a soud dodává, že i měl) žalobce předložit sám již v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť ho tížilo břemeno důkazní, rovněž měl po celou dobu řízení možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí i je doplňovat a navrhopvat. Měl tak dostatečný prostor svou studijní historii vysvětlit a prokázat. Pokud tak žalobce neučinil, jde tato skutečnost pouze v jeho neprospěch. K tomu je nutno uvést, že správní orgán nemá povinnost provést výslech vždy, ale pouze v situaci, kdy jsou o skutkovém stavu pochybnosti nebo rozpory, což nebyl případ žalobce. Primárním účelem výslechu účastníka řízení ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců není, aby uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech nebo aby se vyjadřoval k jiným provedeným důkazům, neboť k tomu slouží podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013-29)
30. Soud konstatuje, že k výslechu žalobce nebyl žádný důvod. Žalobce sám inicioval řízení podáním žádosti o změnu účelu povolení k pobytu a musel počítat s tím, že v rámci něho bude správní orgán ověřovat splnění všech zákonných podmínek žádosti, k nimž také patří plnění účelu dosavadního pobytu. Musel si být také vědom své nedostatečné studijní historie. K objasnění průběhu svého studia, počítával-li potřebu jej objasňovat, měl žalobce přitom dostatečný prostor v průběhu řízení o žádosti, a určitě také poté, co jej správní orgán I. stupně vyzval k seznámení se s podklady, což ostatně také učinil. Provedení výslechu by přitom nemohlo ničeho změnit na skutečnosti, že žalobce neprokázal závažné důvody trvající po přechodnou dobu, které mu bránily v účasti a studiu v kurzu češtiny. O těchto skutečnostech totiž nemohl mít správní orgán I. stupně pochybnosti, pokud o nich ani netušil.
31. Rovněž je nutno zohlednit zásadu procesní ekonomie v řízení, kdy by byl výslech žalobce v dané věci zcela nadbytečný (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, čj. 3 Azs 133/2017-27). Ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí byl stav věci zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a dostatečným způsobem a nevznikly žádné rozpory či důvodné pochybnosti. Jak vyplývá z citovaného rozsudku NSS, čj. 3 Azs 133/2017-27, bodu [19]: „[...] *povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno.*“ Soud konstatuje, že ve věci žalobce byl zjištěn dostatek rozhodných skutečností k tomu, aby mohlo být vydáno rozhodnutí.
32. Závěrem soud dodává, že byť žalobce v žalobě uvedl, že napadá celý výrok rozhodnutí žalované, k závěrům o zrušení druhého výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v žalobě věcně neuvedl ničeho, z tohoto důvodu se soud nemohl těmito závěry blíže než v obecné rovině splnění požadavků na přezkoumatelnost rozhodnutí zabývat. V tomto ohledu soud konstatuje, že v této části je napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, na základě jakých úvah a podkladů žalovaná rozhodla.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 23. dubna 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně